

som undertiden kan komme til at foregaae i Thinget, hvorved Resultatet ved anden Behandling fremkom; Sagen var i Sandhed vel forberedt ved meget udførlige Forhandlinger.

Hvad der dengang blev yttret fra Ministeriets Side, forekommer mig at være saa klart og bestemt og uimodsigeligt, som Noget kan være (Nei! Nei!) Jo det var klart, at der ikke kunde være nogensteds Tvivl om, hvorledes Ministeriet stillede sig ligeoverfor Spørgsmaalet, og da det jo var een af Forudsætningerne for Forslagets Fremkomst, at Ministeriet vilde gaae ind derpaa, saa forekommer det mig aldeles afgjort, at denne Forudsætning efter min Collega Indenrigsministerens Udtalelse ved 2den Behandling ikke mere kunde være tilstede. Og hvilke vare de Hovedbetragtninger, som fra Indenrigsministerens Side bleve gjorte gjældende? Det var navnlig to, først den, at Ministeriet maatte gaae ud fra, at det efter Rigsretsloven af 3die Marts 1852 maatte være Rigsretten og kun Rigsretten, der havde at tilkjende den offentlige Anklager Salair. Det forekommer nu rigtig nok mig, at en simpel Henvisning til de Ord i Loven om Rigsretten, der allerede saa ofte ere anførte, viser dette saa tydelig, som en Lov overhovedet kan vise Noget. Jeg har jo nok, navnlig af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 3die Valgfreds (Bloug), hørt nogle Fortolkningsforsøg med Hensyn til Forstaaelsen af Rigsretslovens § 89, men det forekommer mig ikke, at der kan tillægges dem nogen Vægt. Naar det i den første Deel af den nævnte Paragraf siges, at der af Rigsretten kan tillægges baade Anklageren og Forsvareren, foruden Erstatning for havte Udgifter, tillige Godtgjørelse for deres Arbejde og Uleilighed, naar de gjøre Paastand derpaa, saa er dette en saa almindelig Udtryksmaade ved Bestemmelser af, hvad Retsskjendelser overhovedet skulle gaae ud paa, at den Vittring, at man dog ikke kunde antage, at de skulde unblade at gjøre Paastand paa deres Salair, virkelig ikke har nogen Betydning. Det, at der skal nedlægges Paastand paa Salair, gjælder jo i alle criminelle Sager, og man kan almindelighed ogsaa gaae ud fra, at Vedkommende, hvis de ikke tilfældigvis glemme

det, nedlægge Paastand paa Salair; men en Umulighed er det dog ikke, at der skulde kunne gives en Actor eller Defensor, som i en given Sag, maatte netop af Hensyn til det Udfald, Sagen fik, vilde renoncere paa Salair; der er altsaa ikke nogensteds Umulighed for, at dette Tilfælde kan indtræde; men hvad der staaer klart, det er, at Størrelsen af denne „Godtgjørelse for Arbejde og Uleilighed“ — i Modsetning til „Erstatning for havte nødvendige Udgifter“, som er Noget, der opføres med bestemte Beløb, hvortil Godtgjørelsen er Noget, som maa afhænge af et Skjøn — det staaer klart, siger jeg, at Størrelsen af denne Godtgjørelse bestemmes ved Rigsretsdommen. Jeg troer, at dersom man vil gennemsee Motiverne til denne Paragraf i Udkastet til Rigsretsloven, saaledes som det blev forelagt Rigsdagen, vil dette blive endnu tydeligere, idet det hedder: „Størrelsen af Anklagerens og Forsvarerens Salarium synes ganske at kunne overlades Rigsrettens Bestemmelse“, og naar der derefter tilføies de Ord: „da kun saa Sager komme for Rigsret, og deres Omfang kan være meget forskjelligt“, saa er derved antydet, at der med Hensyn til Størrelsen af Salair er en Forskjel tilstede imellem disse Sager og de, om jeg saa maa sige, mere courante offentlige eller criminelle Sager, og dette gjør, at den hele Bemærkning, der er fremkommet fra den ærede Rigsdagsmand for Københavns 2den Valgfreds (M. Hage) om, at man kunde tænke sig det Tilfælde, at Rigsretten tilkjendte et aldeles utilstrækkeligt og upassende Salair, ingen Betydning kan tillægges. Hvor der under almindelige Forhold er Spørgsmaal om i Embedsmedfør at varetage en heel Række af forskjellige offentlige Sager, som kunne forekomme ved Domstolene, er det ganske vist, at naar der i et saadant Tilfælde tilkjendes et offentligt Salair, da er derved ikke meent, at det skal være den fulde Godtgjørelse; det viser sig endogsaa ofte, at det vilde være en Urimeelighed at gaae ud fra denne Forudsætning, netop fordi det ikke er derigjennem, men igjennem Vedkommendes øvrige Functioner, at deres egentlige Indtægt kommer frem. Men anderledes stiller Forholdet sig netop her — det er, som